

Sygn. akt I C 10/20 upr

POSTANOWIENIE

Dnia 15 października 2020 r.

Sąd Rejonowy w Szczytnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	asesor sądowy Marcin Borodziuk

po rozpoznaniu w dniu 15 października 2020 r. w Szczytnie na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) S.A. w G.

przeciwko R. C.

o zapłatę

postanawia:

umorzyć postępowanie w całości.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

-(...)

- (...) (...)

3. (...)

S., (...)

Sygn. akt I C 10/20

UZASADNIENIE

postanowienia z dnia 15 października 2020 roku

Zgodnie z art. 139¹ § 1 k.p.c., jeżeli pozwany, pomimo powtórzenia zawiadomienia zgodnie z art. 139 § 1 zdanie drugie, nie odebrał pozwu lub innego pisma procesowego wywołującego potrzebę podjęcia obrony jego praw, a w sprawie nie doręczono mu wcześniej żadnego pisma w sposób przewidziany w artykułach poprzedzających i nie ma zastosowania art. 139 § 2-3¹ lub inny przepis szczególny przewidujący skutek doręczenia, przewodniczący zawiadamia o tym powoda, przesyłając mu przy tym odpis pisma dla pozwanego i zobowiązując do doręczenia tego pisma pozwanemu za pośrednictwem komornika.

Stosownie do § 2 tego przepisu, powód w terminie dwóch miesięcy od dnia doręczenia mu zobowiązania, o którym mowa w § 1, składa do akt potwierdzenie doręczenia pisma pozwanemu za pośrednictwem komornika albo zwraca pismo i wskazuje aktualny adres pozwanego lub dowód, że pozwany przebywa pod adresem wskazanym w pozwie. Po bezskutecznym upływie terminu stosuje się przepis art. 177 § 1 pkt 6.

Prawomocnym postanowieniem z dnia 22 lipca 2020 r. Sąd odmówił podjęcia postępowania na wniosek powoda.

Obecnie upłynął zaś termin, o którym mowa w art. 182 § 1 pkt 1 k.p.c., a postępowanie podlega umorzeniu. Powód nie złożył bowiem skutecznie wniosku o podjęcie postępowania w ciągu trzech miesięcy od daty postanowienia o zawieszeniu postępowania. Jakkolwiek wniosek taki został zawarty przez powoda w piśmie z 01 września 2020 roku, to stwierdzić należy, że nie ustała przyczyna zawieszenia postępowania.

Powód wskazał bowiem adres pozwanego jako K. 319, (...)-(...) S., podczas gdy jest to adres wskazany przez niego już w pozwie, pod którym to adresem korespondencja nie została podjęta mimo dwukrotnego awizowania. Jak zaś wynika z przywołanego na wstępie art. 139¹ § 2 k.p.c., powód mógł co prawda wskazać adres pozwanego podany w pozwie jako właściwy, jednakże powinien złożyć dowód, że pozwany pod nim przebywa. Dowodu takiego nie stanowi jednak postanowienie komornika z 25 sierpnia 2020 r., ani dołączona do niego odpowiedź (...) Banku (...) Spółki Akcyjnej w K. na żądanie udzielenia informacji. W tym ostatnim piśmie żaden adres nie został wyraźnie wskazany jako adres zamieszkania pozwanego.

Dowodem zamieszkiwania przez niego pod adresem wskazanym w pozwie mogłaby być utrwalona w formie notatki czynność rozpytania sąsiadów przez komornika, lub pisemne oświadczenie osób, które zastano na miejscu. Mógł nim być także dokument, w którym dłużnik swoim podpisem poświadczyłby swój adres zamieszkiwania.

Walurowy dowód takiego dowodu nie można generalnie odmówić informacji uzyskanej z banku, jednakże zdaniem Sądu bez wskazania, że rachunek bankowy dla pozwanego jest prowadzony w danym banku od stosunkowo niedługiego czasu, informacja ta jest nie bardziej wiarygodna niż adresy dostępne w rejestrze (...) -SAD. Tymczasem ustawodawca, poza elektronicznym postępowaniem upominawczym, wyłączył możliwość uznawania korespondencji skierowaną na taki adres za skutecznie doręczoną (art. 505³⁴ k.p.c. a contrario).

Z uwagi na powyższe, orzeczono jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

S., (...)